

พยัญชนะไทย

พยัญชนะไทยในปัจจุบันมี ๔๔ ตัว แต่ใช้เพียง ๔๒ ตัว โดยมีพยัญชนะที่ไม่ได้ใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๔๕ อยู่ ๒ ตัว ได้แก่ ข ค (กรมวิชาการ, ๒๕๔๕ : ๖๙) พยัญชนะไทย มี ๒๑ เสียง ๔๔ รูป ดังนี้

ที่	เสียง	รูป
๑	ก	ก
๒	ค	ข ข ค ค ฅ
๓	ง	ง
๔	จ	จ
๕	ช	ช ฉ ฉ
๖	ซ	ซ ส ศ ษ
๗	ด	ด ฎ
๘	ต	ต ฏ
๙	ท	ท ฑ ฑ ฒ ณ ฐ
๑๐	น	น ฌ
๑๑	บ	บ

ที่	เสียง	รูป
๑๒	ป	ป
๑๓	พ	พ ภ ผ
๑๔	ฟ	ฟ ฝ
๑๕	ม	ม
๑๖	ย	ญ ย
๑๗	ร	ร
๑๘	ล	ล พ
๑๙	ว	ว
๒๐	ฮ	ห ฮ
๒๑	อ	อ

พยัญชนะไทย มีลักษณะเฉพาะที่สำคัญ ได้แก่

๑. หัวมีแหว (หัวมีลักษณะเป็นวง) มี ๒ แบบ ได้แก่ แบบหัวเข้า เช่น ฅ ญ ผ ย เป็นต้น ส่วนอีกแบบ คือ แบบหัวออก เช่น น ภ บ ห เป็นต้น
๒. หัวสองชั้น มีลักษณะคล้ายแบบหัวเข้า แต่เมื่อเขียนหัวครบวงแล้ว เขียนวนต่ออีกเกือบรอบ มี ๒ ตัว ได้แก่ ข ช
๓. หัวหยักหรือหัวแตก มีลักษณะคล้ายแบบหัวสองชั้น แต่เพิ่มรอยหยัก มี ๔ ตัว ได้แก่ ฅ ฌ ฎ ฏ
๔. ไม่มีหัว มี ๒ ตัว ได้แก่ ก ฐ

สระไทย

ปัจจุบันสระในภาษาไทย มีการแบ่งรูปและเสียงต่างกันเป็น ๒ ลักษณะ

๑. หนังสือหลักภาษาไทย ของพระยาอุปกิตติลปसार กล่าวถึงรูปสระและเสียงสระในภาษาไทย ว่ามี ๒๑ รูป ได้แก่

๑) -ะ	เรียกว่า	วิสรรชนี	๑๒) ไ-	เรียกว่า	ไม้มัน
๒) ั-	เรียกว่า	ไม้หันอากาศ	๑๓) ใ-	เรียกว่า	ไม้มลาย
๓) ึ-	เรียกว่า	ไม้ไต่คู้	๑๔) โ-	เรียกว่า	ไม้โอ
๔) -า	เรียกว่า	ลากข้าง	๑๕) -อ	เรียกว่า	ตัวอ
๕) -ิ	เรียกว่า	พินท์อิ	๑๖) -ย	เรียกว่า	ตัวย
๖) '	เรียกว่า	ฝนทอง	๑๗) -ว	เรียกว่า	ตัวว
๗) °	เรียกว่า	นฤคหิตหรือหยาดน้ำค้าง	๑๘) ฤ	เรียกว่า	ตัวรี
๘) "	เรียกว่า	พินหนู	๑๙) ฤา	เรียกว่า	ตัวรือ
๙) ุ	เรียกว่า	ตีนเหยียด	๒๐) ฎ	เรียกว่า	ตัวลี
๑๐) ู	เรียกว่า	ตีนคู้	๒๑) ฎา	เรียกว่า	ตัวลือ
๑๑) เ-	เรียกว่า	ไม้หน้า			

วิธีใช้รูปสระ สามารถใช้ได้ ๒ วิธี คือ ใช้สระรูปเดียวและสระหลายรูปประสมกัน ส่วนเสียงตามตำราอักษรวิธีดั้งเดิมของไทย กล่าวว่า ในภาษาไทยมีสระ ๒๑ รูป แทนเสียงได้ถึง ๓๒ เสียง ดังนี้

๑) อะ	๑๒) แอ	๒๓) เออะ
๒) อา	๑๓) เอียะ	๒๔) เออ
๓) อี	๑๔) เอีย	๒๕) อ่า
๔) อี้	๑๕) เอือะ	๒๖) ไอ
๕) อึ	๑๖) เอือ	๒๗) ใอ
๖) อึ	๑๗) อัวะ	๒๘) เออ
๗) อู	๑๘) อิว	๒๙) ฤ
๘) อู	๑๙) โอะ	๓๐) ฤา
๙) เอะ	๒๐) โอ	๓๑) ฎ
๑๐) เอ	๒๑) เออะ	๓๒) ฎา

๒. หนังสือบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม ๑ (กรมวิชาการ : ๒๕๔๕) กล่าวว่า สระในภาษาไทย มีรูปสระที่ใช้แทนเสียง จำนวน ๓๖ รูป ดังนี้

๑)	เ̇	เรียกว่า	ไม้ไตคู้	๑๙)	โ-ะ	เรียกว่า	สระ โอะ
๒)	-ะ	เรียกว่า	สระ อะ	๒๐)	โ-	เรียกว่า	สระ โอ
๓)	เ̇	เรียกว่า	ไม้หันอากาศ	๒๑)	เ-าะ	เรียกว่า	สระ เอาะ
๔)	-า	เรียกว่า	สระ อา	๒๒)	-อ	เรียกว่า	สระ ออ
๕)	-ำ	เรียกว่า	สระ อำ	๒๓)	เ̇-อ	เรียกว่า	สระ ออ กับไม้ไตคู้
๖)	-ิ	เรียกว่า	สระ อิ	๒๔)	เ-อะ	เรียกว่า	สระ เออะ
๗)	-ี	เรียกว่า	สระ อี	๒๕)	เ-อ	เรียกว่า	สระ เออ
๘)	-ึ	เรียกว่า	สระ อึ	๒๖)	-ิ	เรียกว่า	สระ เออ
๙)	-ื	เรียกว่า	สระ อือ	๒๗)	เ̇-ยะ	เรียกว่า	สระ เอียะ
๑๐)	-ือ	เรียกว่า	สระ อือ - ออ	๒๘)	เ̇-ย	เรียกว่า	สระ เอีย
๑๑)	-ุ	เรียกว่า	สระ อุ	๒๙)	เ̇-อะ	เรียกว่า	สระ เอือะ
๑๒)	-ู	เรียกว่า	สระ อู	๓๐)	เ̇-อ	เรียกว่า	สระ เอือ
๑๓)	เ-ะ	เรียกว่า	สระ เอะ	๓๑)	เ̇-วะ	เรียกว่า	สระ อัวะ
๑๔)	เ-	เรียกว่า	สระ เอ	๓๒)	เ̇-ว	เรียกว่า	สระ อิว
๑๕)	เ̇-	เรียกว่า	สระ เอ กับไม้ไตคู้	๓๓)	-ว	เรียกว่า	ตัว วอ
๑๖)	แ-ะ	เรียกว่า	สระ แอะ	๓๔)	เ̇-	เรียกว่า	สระ ไอไม้มัน
๑๗)	แ-	เรียกว่า	สระ แอ	๓๕)	เ̇-	เรียกว่า	สระ ไอไม้มลาย
๑๘)	แ̇-	เรียกว่า	สระ แอ กับไม้ไตคู้	๓๖)	เ-า	เรียกว่า	สระ เอา

เสียงสระในภาษาไทย แบ่งเป็น ๒ ประเภท ได้แก่

สระเดี่ยว คือ สระที่เปล่งเสียงโดยอวัยวะในช่องปากอยู่ในตำแหน่งเดียวตลอดเสียง เช่น เสียงสระของคำว่า กา ขอ เจอ ดู ตา นา มือ สี เป็นต้น หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยมี ๑๘ หน่วย

สระประสม คือ สระที่เปล่งเสียงโดยอวัยวะที่ใช้ออกเสียงอยู่ในตำแหน่งมากกว่า ๑ ตำแหน่ง หน่วยเสียงสระประสมในภาษาไทยมี ๓ หน่วย คือ

เ̇-ย เช่น เสียงสระในคำว่า เลีย เรียน เปียก เรียบ เจียบ เกียะ เฝียะ เป็นต้น

เ̇-อ เช่น เสียงสระในคำว่า เกลือ เมื่อ เชื้อ เหลือ เป็นต้น

เ̇-ว เช่น เสียงสระในคำว่า ตัว กลัว นวล รวบ ผัวะ จัวะ เป็นต้น

สำหรับ เ̇-า เ̇-เ- เ̇-เ-า เป็นรูปสระที่มีเสียงพยัญชนะรวมอยู่ด้วย (เสียง ม ย ว) ส่วน ฤ ฦ ฎ ภา มีเสียง ร ล นำหน้าเสียงสระ เราจึงเรียกรูปสระดังกล่าวว่า **สระเกิน**

วรรณยุกต์ไทย

ภาษาไทยได้กำหนดวรรณยุกต์ไว้ใช้ในภาษาเขียน เพื่อเป็นเครื่องหมายแทนระดับเสียงสูงต่ำในภาษา วรรณยุกต์ไทยมี ๔ รูป ได้แก่

๑. ' เรียก ไม้เอก
๒. ˆ เรียก ไม้โท
๓. ˜ เรียก ไม้ตรี
๔. + เรียก ไม้จัตวา

รูปวรรณยุกต์ทั้ง ๔ จะใช้เขียนบนส่วนท้ายของพยัญชนะต้น เช่น นำ หน้า จ่า เป็นต้น ในกรณีที่มีรูปสระกำกับอยู่ข้างบนแล้ว ให้เขียนรูปวรรณยุกต์นั้นกำกับเหนือรูปสระอีกทีหนึ่ง เช่น ชื่อ ปรี๊ด เที้ยว เรือย เป็นต้น นอกจากนี้ในเรื่องของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย ยังมีข้อสังเกตอีกว่า คำบางคำที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ อาจไม่เป็นเสียงสามัญ เช่น ผี เหงา ครับ เป็นต้น และคำบางคำ อาจมีเสียงไม่ตรงกับรูปวรรณยุกต์ที่กำกับ เช่น ว่าว เท้า เลื่อย เป็นต้น

การแจกลูกและสะกดคำ